

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita SS. Lypicini Et Romani Abbatum, ex ea quam D. Gregorius Turonen. Episcopus scripsit, Excoluerunt hi Sancti monasticam vitam, temporibus Chilperici Regis Francorum, circa annum Domini 565. sub ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

Refas miles, dum martyres tutari nitur, securi demum percutitur.

Macar stabilis in fide perseveras, viuis comburitur.

Vide Caf. Baro Tom. 7. Annal. & not. in marty. Ro.

27. Februar.

Lupicinus cogitur ad nuptias, Romanus eas respuit.

fistere laborabat. Quod cum populus furibundo clamore ægrè ferret ilicò indè abreptus, ad locum in præclaro illo prælio pro Domino fuit pro, tanquam fortissimus Dei bellator, strenuè viriliter se gerens, securi demum percussus est. Alius quidam genere Afer, qui & appellatus Macar, & ob vitam quam diuinæ gratiæ subdito degisset, verè Macar, id est, beatus fuit, cum ad dei negationem, iudice eum ad eam rem magno- perè cohortante, adduci non posset, viuis crematus est.

VITA SS. LVPICINI ET ROMANI Abbatum, ex ea quam D. Gregorius Turonensis Episcopus scripsit, Excoluerunt hi sancti monasticam vitam, temporibus Chilperici Regis Francorum, circa annum Domini 565. sub Pelagio Pap. II. Iustino Iuni. Imperante.

Lupicinus & Romanus germani fratres, cum à teneris pietatis cultores, cum ætate iam perfecta, & maximarum artium cognitione imbuta, ad suscipienda matrimonij vincula à parentibus cogentur, non mediocri animi dolore affecti sunt: propterea quòd firmiter suos apud animos constituerant, illibata & corporis & mentis integritate diuinis se rebus macipare. Sed cū genitor importunitate maxima instaret, & Lupicinū natu maiore ad nuptias impelleret, ipse nē qua in re patris animum rebellionē offenderet, sponsali quidē vinculo alligari se passus est, sed re vera tota mente à carnali copula abhorrebat. Romanus verò nuptias constanter semper refutauit.

Parentibus verò felici morte ex hoc seculo sublatis, communi consensu Lorensis eremi opaca

ta lustrantes (quæ inter Burgundiam & Alemanniam sita Auenticæ adiacet ciuitati) placuit, vt fixa ibidem tentoria figerent, victumque solis herbarum radicibus quærent. Neque legniter rem aggressi, prostrati solo, Dominum diebus singulis cum psalterij modulamine deprecabantur. At verò humani generis hostes liuore contra eos maximo concitati, primùm insidias struere, vt ab eorum sanctissimæ istius vitæ instituto depellerent. Sæpè tantas tamq; acres eorum infestationes patiebantur, vt immensis dolorum cruciatibus torri, domum paternam reperere cogitarent; ac tandem & ætas immatura quotidianis victa iniurijs cessit & eremum deseruit.

Petunt eremum.

Relinquunt eremum, ob dæmonum infestationes.

Interea cum relicto solitudinis habitaculo, ad villas propinquiores venissent, & pauperis cuiusdam mulierculæ domum hospitandi gratia ingressi essent, cœpit illa virorum istorum habitum, & vultuum maciem ac squalorem admirari, de itineris & vitæ ratione multa inquirere. Cui cum non sine confusione rem totam per ordinem panderent, ait illa; Oportuerat certè vos viriliter contra inimici insidias decertare, nec villas eius fraudes vel inimicitias formidare: & dubio procul, præclaram tandem de eo victoriã adepti fuissetis. His auditis rubore summo proper ignauiam suffusi sunt; & paululum à muliere leorsùm digressi, mutuis se sermonibus ad repetendum certamen corroborarunt, sumptisq; in manu bacillis, armati vexillo Crucis, ad eremum regressi sunt; in qua multo tempore conuersas dæmonum insidias, ac lapidum ictus sustinentes, tandem Dei auxilio superatis inimicis, expediti perseverarunt.

Citò ad eremum redeunt, & vincunt dæmones.

Ecc 4

Tum

Construunt
tria mona-
stera.

Reuelantur
ei thesauri
absconditi.

Tum verò turbæ paulatim ad eos confluere & salutaria monita postulare cœperunt quibus tanta virtute & suauitate pabula salutis ministrati vt eandem vitæ societatem cum ijs omni tempore expeterent. Quare viri illi sanctissimi, qui omnium saluti consultum cupiebant, succis syluis, & in plana redactis, monasterium construxerunt quo ita Deo ac pietati vacabant, vt proprijs suis laboribus victum quærerent. Tantus autem seruator loci illius proximos, breui inuasis, vt alijque alijs ad idem vitæ institutum confluens, priori monasterio aliud quod erat eo amplius, adijcere cogeretur, ac tandem etiam secundo certium, quod & commoditate & amplitudine priora longè superabat. In his frequens satis monachorum numerus in omni sanctitate ac severitate disciplinæ degebat; quorum omnium Lupicinus Abbas, curam tam animæ quàm corporis habebat. Cùm autem die quodam extrema rei familiaris inopia laboraret, neque haberet vnde tantam multitudinem sustentaret, fuere illi thesauri quidam antiquitus in eremo reconditi, diuina reuelatione ostensi; è quibus annis plurimis, cœmpto cibo, fratres alebat, & sanctam congregationem conseruabat.

Factum est autem, vt quodam tempore Lupicinus fratres ex officio visitans, inueniret in domo quadam, magnum ferculorum apparatus, & piscium multitudinem; vnde commotus, cunctos quos parauerant cibos, tam pisces, quàm olera, in vnum congeffit, aitque; De his pulvis resciantur fratres; non delicijs vacent, quæ mentem à diuino impediunt officio. Tunc viri duodecim habito consilio, locum reliquerunt; & iracundia

ammati statuerunt, ad relicta semel mundi
lectamenta redire.

Interea cum per deserta vagantes, Aegyptum
collas carniū inquirerent, Romanus, qui per
vsum rem totam cognouerat, sine mora Lupici-
mum adiit, atque modo & ratione disciplinæ pa-
riū prudenter instituta, acriter reprehendit, di-
niturque; Profectò satius foret, te nunquam fratres
accidere, si eos verborum austeritate dispergere,
non potius lenitate colligere, atque in officio
continere potes. Lupicius verò cum contra dif-
ferret, & se paucorum expulsionē reliquorum
sibi egregiè prospexisse, & paleas à tritico se-
trasse diceret, Romanus eo relicto ad Dominū
refugit, & vi lachrymarum in oratione profu-
la obtinuit, ut illi (qui iam cæca mente, in abruptis
vitiūm præcipitiā ruebant) salutarī dolore
compuncti ad mentem redirent: & singuli sibi
monasteria (quæ vsq; in hodiernum diem in Dei
locis perseverant) construerent. Romanus
autem summa diligentia infirmorum curam sus-
cepit, & nutantia in virtutis certamine corda, or-
atione sua confirmabat.

Factum autem est die quodam, dum sedulus
fratres visitaret, ut ingruentibus noctis tenebris,
ad hospitium quoddam leprosoꝝ diuertere
cogeretur. Erant in eo nouem viri lepræ morbo
deformati: quorum pedes insigni charita-
tis officio postquam lauisset, omnes in stratum v-
num nocte illa quiescere voluit. Illis autem alto
sopore depressis, vir sanctus extensa manu, cor-
pora singulorum tetigit, & luridæ lepræ maculas
mira virtute fugauit.

Lupicius autem deuecta iam ætate, Regem
Chilpericum (qui tunc Burgundiæ præerat) ac-

Ecc 5 cessit

Romanus,
Lupicium
reprehendit.

Eccè quanta
orationis
virtus.

Romanus
sanat lepro-
sos.

Nota rem
miram.

8⁴ VITA SS. LUPICINI ET ROMANI
cessit, ad cuius ingressum Regis cathedra (quod
forte ad conuiuium residebat) intremuit. Vnde
Rex non mediocriter perterritus: Terram, inquit,
inquit, factus est. Alijs autem respondentibus
hil se commotionis sensisse, Cito, inquit, quare
eius ad portam occurrite, ne quis forte nobis ob-
citurus adsit. Neque enim sine causa hæc illa con-
tremuit. Qui protinus concurrentes, effuderunt
senem in veste pellicea, quem Regis ipsius con-
spectibus obtulerunt. Cui Rex, Quis, inquit, et
vnde venis? & quare te necessitas nostra adire pa-
tita compulit? Ille, verò, Sum, inquit, Dominici con-
uiuium pater, quas cum Dominus spiritalibus
cibus iugi administratione reficiat, corporalia est
interdum alimenta deficiunt. Ideo que petimus ut
ad victus vestitusque, necessaria aliquid tribuas.
Rex hæc audiens, agros & vineas amplissimas ad
eorum necessitates statim deputauit: quas vir for-
ctus admittere planè recusauit. Neque enim deo
dicebat, monachos mundanis extolli facultatibus
sed in humilitate cordis Dei regnum iustitiamque
eius exquirere. At Rex hæc verba admirans, pre-
cepit aulæ suæ ministris, ut annis singulis trecentos
modios tritici, eodemque numero mensuras vini
ei traderent: ac centum in super aureos ad compa-
randa fratrum indumenta darent. Quod usque nunc
à fisci ditionibus capere referuntur.

Moriuntur
senes.

Post hæc senes ætate pariter ac virtutibus pro-
cti, beato fine ad immortalitatis gloriam commi-
grarunt. Et quidem Romanus cum à fratre, quo in
monasterio sibi sepulcrum fieri vellet, quæ res
respondisse fertur; Nosti frater, Dominum singula-
rem mihi seruo suo curationis gratiam concessisse,
se, multosque per manuum mearum impositionem
ac crucis Dominicæ signum à varijs languoribus
re-

reptos esse; ideoque in monasterio, à quò mulie-
rum accessus arcetur, collocari non debeo, nè for-
nicias à consuetæ benignitatis gratia, post mor-
tem meam, excludere videar. Quare funus eius
clarum fuit, atque eminens à monasterio in monte
parulo sepultum; cuius paulò post monumen-
tum celebri admodum noui templi structura ho-
noratum fuit, & miraculorum maximorum vir-
tute clarum euasit. Lupicinus verò intra monaste-
rij basilicam sepultus, reliquit Domino multipli-
cata concredite sibi pecuniæ talenta, id est, sanctâ
optimorum fratrum congregationem diuinis
virtutibus florentissimam.

Monumen-
tum Roma-
ni miracu-
lis clarum.

MARTIVS.

VITA S. ALBINI, ANDE-
GAVENSIS EPISCOPI
ET CONFESSORIS.

Vide Czf.
Baron. Ann.
Tom. 7. & no-
tat. in max-
tyr. Rom.

Ex ea qua est per Fortunatum Presbyterum. Inter-
fuit hic Concilio Aurelianensi tertio, habito Anno
26. Childeberti Regis Francorum, Anno à
Christo 540. Vigilij Pap. I. Iusti-
nian. Imp. 14.

BEATISSIMVS Albinus Veneticæ
regionis, claro admodum stemmate
natus generis nobilitatē maximis vir-
tutum ornamentis egregiè ampliavit.
Qui tenera adhuc ætate, mētis altitudine præsen-
tis vitæ ludibria contemnens, in Cincillacensi
monasterio Deo se consecrauit, tantaq; virtutum
omnium excellentia militauit, vt totius cōgrega-
tionis regimini, summa omnium gratulatione præ-
ficeretur. Quo in munere, singulari prudentiæ &
pie-

i. Martij.
Patria Al-
bini.

Petit mona-
sterium.
Fuit Abbas.